

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobkyně

Mgr. R. H., ,

zastoupena obecnou zmocněnkyní JUDr. I. S.,

proti
žalovanému

Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy,
se sídlem Karmelitská 529/5, 118 12 Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí ministra školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 14. 7. 2020, č. j. MSMT-10188/2020-3,

takto:

- I. Rozhodnutí ministra školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 14. 7. 2020, č. j. MSMT-10188/2020-3 a rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 19. 12. 2019, č. j. MSMT-5354/2019-4, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Rozhodnutím ministra školství, mládeže a tělovýchovy (dále jen „ministr“) ze dne 14. 7. 2020, č. j. MSMT-10188/2020-3 (dále jen „napadené rozhodnutí“), byl zamítnut rozklad žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy (dále jen „ministerstvo“) ze dne 19. 12. 2019, č. j. MSMT-5354/2019-4 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o uznání odborné kvalifikace pro výkon regulovaného povolání učitelky prvního stupně základní školy v České republice ve formě pracovně-právního vztahu a to z důvodu, že studium žalobkyně na Vysoké škole manažerské ve Varšavě (dále jen „VŠ ve Varšavě“ nebo „předmětná VŠ“) cestou konzultačního střediska v Karvině bylo nezákonné.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že má jedenáctiletou praxi jako učitelka 1. stupně na Základní škole v Horním Městě. V r. 2013 získala bakalářský titul na Univerzitě Palackého v Olomouci, v r. 2014 nastoupila na navazující magisterský program UJAK v Praze, kde absolvovala první ročník. UJAK však byla odebrána akreditace. Žalobkyně s ohledem na to, že pochází z Moravskoslezského kraje, uvažovala o navazujícím magisterském studijním programu na Vysoké škole manažerské ve Varšavě (dále jen „VŠ ve Varšavě“ nebo „předmětná VŠ“) cestou konzultačního střediska v Karvině. Předmětná VŠ vyhlásila na základě výzvy tehdejší ministryně školství Mgr. Kateřiny Valachové, Ph.D., ze dne 15. 11. 2015, mimořádné výběrové řízení do navazujícího magisterského studijního programu Předškolní pedagogika a pedagogika 1. stupně. Žalobkyně se dne 11. 11. 2015 obrátila na MŠMT s dotazem, zda po ukončení avizovaného studijního programu na předmětné VŠ bude kvalifikovanou pedagožkou na 1. stupni základní školy. Na dotaz jí bylo odpovězeno kladně, proto v dobré víře do studijního programu nastoupila a ke dni 25. 1. 2018 jej úspěšně absolvovala. Dne 7. 2. 2019 podala žádost o uznání odborné kvalifikace, která byla zamítnuta.
3. Žalobkyně za prvé namítá, že ačkoliv mělo být předmětem správního řízení individuální posouzení její způsobilosti k výkonu regulované činnosti „pedagog 1. stupně základní školy“ s ohledem na jí dosaženou kvalifikaci, správní orgány obou stupňů na uvedenou povinnost rezignovaly a žádost žalobkyně zamítly s ohledem na formální nedostatky přičitatelné k tíži předmětné VŠ.
4. Žalobkyně zdůrazňuje, že podle jejího názoru k žádosti o uznání odborné kvalifikace doložila veškeré náležitosti podle § 22 zákona č. 18/2004 Sb., o uznávání odborné kvalifikace a jiné způsobilosti státních příslušníků členských států Evropské unie a některých příslušníků jiných států a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o uznávání odborné kvalifikace“) a prokázala dostatečnou kvalifikaci ve smyslu § 2 odst. 2 uvedeného zákona.
5. Za druhé, spornou je otázka předložení dokladu způsobilého k prokázání dosažené kvalifikace ve smyslu § 22 odst. 3 písm. b) zákona o uznávání odborné kvalifikace. Žalobkyně odkázala na znění § 3 odst. 1 písm. b) bodu 1. uvedeného zákona a na § 22 odst.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

4 téhož zákona. Uvedla, že ve správním řízení předložila diplom č. X prokazující řádné absolvování studia v oboru Pedagogika na předmětné VŠ, který byl touto institucí vydán, tj. doložila diplom v souladu se zněním zákona. Předložila rovněž osvědčení polského ministerstva školství ze dne 4. 10. 2019 o uznání odborné (pedagogické a výchovné) kvalifikace na území Polské republiky. Správní orgán I. stupně uvedený doklad v odůvodnění napadeného rozhodnutí nikterak nezmínil, nezabýval se jeho obsahem a v rozporu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) se s ním nevypořádal. Odvolací správní orgán se snažil uvedenou vadu správního řízení zhojit nepřiléhavou citací z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, o nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí. Uvedené osvědčení přitom žalobkyně předložila ve správním řízení na základě výslovné výzvy správního orgánu I. stupně, resp. na základě zrušeného usnesení o zastavení správního řízení o žádosti č. j. MSMT-5354/2019-2 ze dne 5. 3. 2019, které bylo původně vydáno pro nedoložení uvedeného osvědčení. Žalobkyně ve správním řízení doložila rovněž dodatek k diplomu č. X, z něhož vyplývá stupeň, délka a obsah studijního programu Pedagogika ve smyslu § 22 odst. 4 zákona o uznávání odborné kvalifikace. Z napadeného rozhodnutí však nevyplývá, že by se správní orgán obsahem studia a jeho kvalitou jakkoliv zabýval, když se jedná o nejvíce vypovídající kritéria.

6. Za třetí, správní orgány obou stupňů dovozují v rozporu se zákonem o uznávání odborné kvalifikace absenci odborné kvalifikace žalobkyně z protiprávně poskytovaného studia ze strany předmětné VŠ cestou konzultačního střediska v Karviné. Uvedené nebylo žalobkyni vůbec známo, když od počátku studia studovala s vědomím, že tak činí na VŠ ve Varšavě, byť cestou konzultačního střediska. Z nařízení rektora VŠ ve Varšavě č. 1/08/2014 vyplývá, že žalobkyně studovala v rámci **individuálního studijního programu na VŠ ve Varšavě bez nutnosti osobní účasti na výuce s tím, že prostřednictvím konzultačního střediska byly vedeny konzultace a odborný dohled nad průběhem tohoto programu.** Nebylo povinností žalobkyně zjišťovat, zda předmětná VŠ splňuje podmínky podle polské legislativy pro poskytování magisterského studia cestou konzultačního střediska na území ČR. Správní orgány tak postupují v rozporu s § 2 odst. 1 zákona o uznávání odborné kvalifikace. Z nesplnění formální povinnosti VŠ ve Varšavě správní orgán dovozuje kvalitativní nezpůsobilost žalobkyně k výkonu regulované činnosti. Absolvovaný studijní program je po obsahové stránce srovnatelný se studijním programem na univerzitách v ČR a rovněž shodným studijním programem Pedagogika na VŠ ve Varšavě realizovaným na území Polské republiky (s odkazem na rozhodnutí ministra vzdělávání a vysokého školství Polské republiky č. j. MNiSW-DNS-WUN-6022-11416-2/SH/10 ze dne 8. 11. 2010).
7. Z přípisu Národní agentury akademické výměny, který uvádí odvolací správní orgán, nevyplývá, že by žalobkyně po absolvování studia nebyla ve smyslu § 3 odst. 1 písm. b) bod 1. zákona o uznávání odborné kvalifikace odborně způsobilá k výkonu pedagogické činnosti na území Polské republiky, naopak, její odborná způsobilost byla osvědčena přípisem polského ministerstva školství ze dne 4. 10. 2019. Správní orgány se k tomuto rozporu a ke vzájemnému postavení mezi polským ministerstvem školství a Národní agenturou akademické výměny nevyjádřily. Žalobkyně dále poukazuje na to, že správní orgány argumentují neoprávněně poskytovaným studiem na území ČR, jehož neoprávněnost byla zjištěna ke konci r. 2018, žalobkyně však dokončila studium již na začátku r. 2018, tedy v době zahájení a ukončení studia byla v dobré víře, že toto studium je v souladu s legislativou. Jelikož žalobkyně chtěla mít jistotu o následném uznání studia, adresovala výslovný dotaz náměstkovi tehdejší ministryně školství J. F., přičemž na

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

předmětnou VŠ nastoupila až po výslovném ujištění Mgr F. ze dne 3. 12. 2015 o uznání odborné kvalifikace.

8. Za čtvrté, správní orgány obou stupňů v rozporu se zákonem o uznávání odborné kvalifikace dovozují absenci odborné kvalifikace žalobkyně z nesplnění informační povinnosti konzultačního střediska v Karviné podle § 93b odst. 1 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (dále jen „zákon o vysokých školách“), přičemž jediným následkem nesplnění informační povinnosti zahraniční VŠ je podle § 93n odst. 8 zákona o vysokých školách vyvození odpovědnosti za spáchaný přestupek a uložení pokuty, nikoliv zamítnutí žádosti o uznání odborné kvalifikace jejího absolventa. Pokud již MŠMT povolilo na území ČR přístup subjektu, který stanovené podmínky nesplňuje, je nutné postihnout tento subjekt, nikoliv jeho absolventa.
9. Za páté, správní orgány vydaly formalistická rozhodnutí, aniž by se zabývaly individuálně a obsahově dosaženou kvalifikací žalobkyně, pokud argumentují veřejným zájmem a zájmy osob, které by mohly být regulovanou činností dotčeny ve smyslu § 2 odst. 2 zákona o uznávání odborné kvalifikace. Správní orgány by v případě individuálního posouzení žádosti žalobkyně zjistily, že ta je pedagožkou s dlouholetou praxí. Kvalitativní obsah vzdělání nebyl v průběhu správního řízení jakkoliv posouzen, ani zpochybněn. Nelze tedy argumentovat veřejným zájmem na ochraně dětí ani zájmem na zachování náležité úrovně vzdělávání na ZŠ v ČR, nadto za situace nedostatku pedagogických pracovníků v ČR.
10. Žalobkyně navrhla zrušit napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí a věc vrátit ministerstvu k dalšímu řízení.
11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na svou zákonnou povinnost zohledňovat při rozhodování veřejný zájem, a to zejména v případě regulovaných povolání. Není sporu, že **studium žalobkyně probíhalo v konzultačním středisku v Karviné, a to v rozporu s českými a polskými právními předpisy**, což jednoznačně vyplývá z e-mailových zpráv ze dne 19. 12. 2018 a 1. 7. 2019 od Národní agentury akademické výměny Polské republiky. VŠ ve Varšavě nedisponovala příslušným oprávněním k realizaci studijního programu druhého stupně v Karviné. Rozhodnutím ministra vzdělání a vysokého školství Polské republiky ze dne 8. 11. 2010 jí bylo uděleno oprávnění uskutečňovat vysokoškolské studium v oboru „Pedagogika“, ale nikoli oprávnění k realizaci studijního programu druhého stupně v Karviné. Z podkladů předložených žalobkyní vyplynulo, že výuka probíhala v českém jazyce prostřednictvím českých vyučujících. Žalobkyně nepopírá, že by VŠ ve Varšavě neposkytovala v ČR vzdělání v rozporu s právními předpisy, namítá pouze, že si toho nebyla vědoma a nebylo její povinností si to ověřovat. Studium žalobkyně vykazovalo takové vady, že by bylo v rozporu s veřejným zájmem, aby bylo její žádosti vyhověno. O studiu nelze vůbec hovořit, když bylo poskytováno institucí a pedagogy bez zákonného zmocnění. Musely by být splněny podmínky materiální (obsahová podobnost studia se studijním programem v ČR) a formální (poskytuje jej k tomu oprávněná instituce). Studium žalobkyně nesplňovalo formální podmínku a šlo tak o „*neregulovanou volnočasovou vzdělávací aktivitu*“.
12. Podle žalovaného je argumentace rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, zcela přílehavá. Osvědčení polského ministerstva školství ze dne 4. 10. 2019 o uznání odborné kvalifikace na území Polské republiky nebylo s ohledem na sdělení Národní agentury akademické výměny Polské republiky relevantní.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

13. Obsahová náplň studia nebyla posuzována, neboť VŠ ve Varšavě poskytovala vzdělání neoprávněně, proto se posuzování přípravy a kvalifikace žalobkyně jevílo být nadbytečným. Bakalářský studijní obor „Pedagogika – veřejná správa“, který žalobkyně vystudovala, není kvalifikační pro výchovně vzdělávací činnost ve školství, natož pro výuku na I. stupni ZŠ. Předchozí bezchybný výkon činnosti učitelky I. stupně postrádá relevanci.
14. Studium žalobkyně spadá do období, v němž VŠ ve Varšavě porušovala § 93b odst. 1 zákona o vysokých školách, tj. nesplnila informační povinnost, kterou měla splnit ohledně studijního programu druhého stupně v Karvině do 30. 9. 2017, s tím, že tento program realizovala ještě až do října 2018. V rozhodnutí o rozkladu nebyla žalobkyně vůbec označena za subjekt porušující ustanovení zákona o vysokých školách, je zde výslovně uvedeno, že odpovědnost v tomto směru nese VŠ ve Varšavě. Vzniklý protiprávní stav však představuje objektivní skutečnost zabraňující vyhovění žádosti o uznání odborné kvalifikace. Žádosti nebylo vyhověno především proto, že z hlediska právních předpisů se v případě žalobkyně vůbec nejednalo o studium.
15. Podle žalovaného žalobkyně přepis od Mgr. F. hrubě dezinterpretuje. Z uvedeného sdělení totiž vyplývá, že pokud žadatel absoluuje v Polské republice studium na Vysoké škole manažerské ve Varšavě, lze požádat o uznání kvalifikace žalovaného, avšak netýká se to případů absolvování studia v ČR prostřednictvím pobočky (v Karvině), která působí v ČR v rozporu s právními předpisy. Mgr. F. žalobkyni jasně sdělila, že VŠ ve Varšavě nemá v ČR žádné obory akreditované. Z vyjádření tedy jasně vyplývá, že studium na VŠ ve Varšavě nelze absolvovat prostřednictvím pobočky v Karvině. Vzhledem k obsahu tohoto sdělení a k okolnostem průběhu studia v Karvině (čeští pedagogové a český jazyk) žalovaný pochybuje o dobré víře žalobkyně. Žalobkyni muselo být zřejmé, že uvedené studium prostřednictvím pobočky v Karvině není v souladu s právními předpisy.
16. Žalovaný tedy navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
17. Žalobkyně v replice ze dne 29. 10. 2020 rozvedla žalobní body v tom směru, že studovala akreditovaný (rozhodnutím ministra vzdělávání a vysokého školství Polské republiky č. j. MNiSW-DNS-WUN-6022-11416-2/SH/10 ze dne 8. 11. 2010) studijní program na Vysoké škole manažerské ve Varšavě, nikoliv v Karvině, kde se nacházelo pouze konzultační středisko, což žalobkyně tvrdí od počátku. Uvedené vyplývá z čl. 2.4. ve spojení s čl. 2.3. Dodatku k Diplomu č. X, kterým správní orgány disponují od podání žádosti. Žalobkyně byla přijata na VŠ manažerskou v Polské republice, nikoliv do Karvině, jak vyplývá z rozhodnutí o přijetí. ČR má s Polskou republikou uzavřenou ekvivalenční dohodu č. 104/2006 Sb. m. s. o vzájemném uznávání části studia, rovnocennosti dokladů o vzdělání a dokladů o vědeckých hodnostech a titulech vydávaných v ČR a v Polské republice. Na základě této tzv. prezidentské smlouvy mající přednost před zákonem je ČR povinna uznat studium, neboť žalobkyně řádně studovala v souladu s polskými osnovami na VŠ manažerské ve Varšavě.
18. Dále žalobkyně uvedla, že existence konzultačního střediska byla odůvodněna jejím individuálním studijním programem (i ostatních studentů v ročníku) bez nutné pravidelné osobní účasti na území Polska, jak vyplývá z nařízení rektora VŠ ve Varšavě č. 1/08/2014.
19. Získání vzdělání v rámci akreditovaného studia na území Polské republiky vyplývá z osvědčení polského ministerstva školství ze dne 4. 10. 2019 o uznání odborné (pedagogické a výchovné) kvalifikace na území Polské republiky. Ministerstvo se s těmito důkazy nijak nevypořádalo.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

20. Žalobkyně dále poukázala na osvědčení Univerzity Karlovy č. j. NO/UKRUK/393/2020/Kb, o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice ze dne 3. 6. 2020, které připojila. Uvedené osvědčení si žalobkyně opatřila nad rámec, ač s ohledem na zmíněnou ekvivalenční dohodu nemusela.
21. Žalobkyně závěrem poukazuje na nerovný přístup mezi žalobkyní a následnými absolventy totožného studijního programu (ročník 2017-2019), neboť těmto byla odborná kvalifikace ze strany MŠMT uznána, a odkazuje na rozhodnutí MŠMT sp. zn. MSMT 17872/2020-4, které současně přikládá. Absurdní v celé věci je to, že na rozdíl od žalobkyně ministerstvo v rozhodnutí přihlédlo k osvědčení o odborné kvalifikaci žadatelky v Polské republice, tj. dokladu, se kterým se správní orgány v případě žalobkyně ani nevypořádaly, a k její dlouholeté praxi.

III.

Obsah správního spisu

22. Ze správního spisu předloženého žalovaným soud zjistil následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
23. Žalobkyně podala dne 31. 1. 2019 Žádost o uznání odborné kvalifikace, na základě diplomu č. X, získané dvouletým studiem na Vysoké škole manažerské ve Varšavě, s tím, že profesi vykonává v ČR 11 let. Z diplomu a dodatku k diplomu vydaných předmětnou vysokou školou vyplývá, že žalobkyně získala akademický titul magistr ve studijním oboru: *Pedagogika, specializace: předškolní pedagogika a pedagogika I. stupně – obecné studium*. Jako vyučovací jazyk je uveden polský jazyk, jako forma studia kombinované studium. Žalobkyně rovněž připojila potvrzení ředitelky ZŠ a MŠ Horní Město, že žalobkyně je zde zaměstnána od 1. 9. 2008 v pracovním poměru jako učitelka 1. stupně základní školy.
24. Usnesením ze dne 7. 2. 2019, č. j. MSMT-5354/2019-1, byla žalobkyně vyzvána k doložení dokladů o průběhu výuky na předmětné VŠ, s tím, že pokud nebudou tyto nedostatky žádosti odstraněny v uvedené lhůtě, bude řízení zastaveno. Řízení bylo současně přerušeno. Požadované žalobkyně předložila.
25. Dále byla žalobkyně usnesením ze dne 5. 3. 2019, č. j. MSMT-5354/2019-2, vyzvána k předložení dokladu o odborné kvalifikaci ve státě původu. Ministerstvo uvedlo, že z podkladů zaslaných žadatelkou vplynuly nové skutečnosti, a sice že písemné práce byly předkládány v českém jazyce, ačkoliv doklady o vzdělání a kvalifikaci vydané předmětnou VŠ uvádějí jako vyučovací jazyk polštinu. Rovněž značný počet examinátorů je českého původu. Ministerstvo požaduje doložit, že doklady o absolutoriu jsou v souladu s polskou legislativou.
26. Z e-mailové komunikace vyplývá, že žalobkyně se obrátila na náměstka p. F. dne 11. 11. 2015 s dotazem, zda po ukončení studia na předmětné VŠ bude opravdu kvalifikovanou učitelkou na 1. stupni běžné základní školy. Z e-mailového sdělení Mgr. M. F.é z MŠMT ze dne 3. 12. 2015 vyplývá, že fakulta J. A. Komenského je součástí polské vysoké školy manažerské a škola nemá v ČR programy akreditované. Dále je zde uvedeno, že: „*Jestliže na této škole absolvujete obor, kterým lze v Polsku získat kvalifikaci učitelky 1. st. ZŠ, uznají tuto kvalifikaci obvykle také ostatní státy EU; o uznání kvalifikace pro ČR však budete muset podle zákona č. 18/2004 Sb. požádat Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy. Vzdělání v tomto oboru bylo dřívějším absolventkám uznáno ...*“

27. Z rozhodnutí ministra vzdělávání a vysokého školství č. j. MNiSW-DNS-WUN-6022-11416-2/SH/10 ze dne 8. 11. 2010 vyplývá udělení povolení k vedení studia druhého stupně v oboru „pedagogika“ Fakultě společenských věd Vysoké školy manažerské ve Varšavě.
28. Usnesením ze dne 5. 3. 2019 bylo řízení zastaveno z důvodu nepředložení „osvědčení o pedagogické kvalifikaci ve státě původu“.
29. Proti usnesení ze dne 5. 3. 2019 podala žalobkyně rozklad. Rozhodnutím ministra školství ze dne 13. 6. 2019, č. j. MSMT-15034/2019-3, bylo usnesení ze dne 5. 3. 2019 zrušeno a věc vrácena ministerstvu k novému projednání. Z odůvodnění se podává, že nepředložení „osvědčení o pedagogické kvalifikaci ve státě původu“ nelze považovat za vadu žádosti, pro kterou je na místě postup podle § 45 odst. 2 správního řádu, neboť zákon o uznávání odborné kvalifikace žadatelům neukládá tento dokument jako náležitost předložit. Dále bylo poukázáno na zásadu podle § 6 odst. 2 správního řádu. Jestliže má ministerstvo pochybnosti o tom, zda studium účastnice řízení probíhalo v souladu s právními předpisy ve státě původu, jedná se o otázku vztahující se k meritu věci. Ministerstvo tedy mělo vydat rozhodnutí ve věci samé a pro něj obstarat podklady
30. Rozhodnutím ze dne 19. 12. 2019, č. j. MSMT-5354/2019-4 byla žádost žalobkyně zamítnuta. Po shrnutí průběhu řízení a uvedení příslušných zákonných ustanovení (zejm. zákona č. 563/2004 Sb., o pedagogických pracovnících), ministerstvo uvedlo, že získalo dne 19. 12. 2018 od polské Národní agentury akademické výměny (dále jen „NAWA“) informaci, že VŠ ve Varšavě uskutečňovala studium druhého stupně na území ČR (v Karvině) neoprávněně, neboť by k tomu musela disponovat oprávněním Ministerstva vědy a vysokého školství, vydaným po konzultaci s Ministerstvem zahraničních věcí, kterým však nedisponovala, čímž došlo k porušení polských právních předpisů (rovněž viz e-mail od NAWA ze dne 1. 7. 2019). Z předložených podkladů nevyplývá právo uvedené VŠ poskytovat vysokoškolské studium druhého stupně na území ČR, to lze realizovat pouze v mateřské instituci se sídlem ve Varšavě. Studium by nebylo možné poskytovat ani na jiném místě v Polské republice. „Vysokoškolské studium druhého stupně“ je označením magisterského studia. Z vyjádření polského Ministerstva vědy a vysokého školství ze dne 25. 1. 2019, obdrženého prostřednictvím Velvyslanectví ČR v Polsku plyne, že předmětná VŠ skutečně nemá (neměla) oprávnění k realizaci studijního programu druhého stupně v Karvině a budou zváženy další kroky. Podle polských předpisů lze realizovat vysokoškolské studium s využitím dálkových vzdělávacích metod, avšak zápočty a zkoušky musí být provedeny v sídle školy nebo v její pobočce. Z dokumentů předložených žadatelkou nadto plyne, že ačkoliv na dodatku k diplomu je uvedena jako studijní jazyk polština, studium bylo uskutečněno převážně v českém jazyce (počet českých vyučujících, seminární práce v českém jazyce). I sama žadatelka v rozkladu připustila, že výuka probíhala částečně v ČJ prostřednictvím konzultačního střediska v Karvině. Uvedená VŠ tedy ani nesplnila svou informační povinnost (§ 93b odst. 1 zákona o vysokých školách). Diplom žalobkyně nelze považovat za spolehlivý doklad o dosažené kvalifikaci. Dále byl zdůrazněn veřejný zájem. Podle dohody mezi vládami ČR a Polska nelze postupovat, neboť rovnocennost českých a polských diplomů nelze vykládat tak, že znamená i rovnocennost odborné kvalifikace pro výkon regulované činnosti, ale postupuje se podle zákona o uznávání odborné kvalifikace. Žalobkyně byla upozorněna na to, že se nejedná o program akreditovaný v ČR a na nutnost požádat o uznání odborné kvalifikace. Z vyjádření zaměstnanců MŠMT nelze činit žádné závěry, rozhodnutí vychází z konkrétní

žádosti. V případě jiných absolventů se vycházelo z jiných podkladů a z jiných okolností, některé skutečnosti pro zamítnutí žádosti nebyly dříve známy. Nejedná se o změnu správní praxe a zásah do legitimního očekávání žalobkyně. Skutečnosti ohledně absolventů VŠ ve Vratislavi nemají relevanci.

31. O rozkladu žalobkyně proti rozhodnutí ministerstva bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím. Ministr zde připouští, že se prvostupňové rozhodnutí mělo vypořádat s potvrzením ministra národního vzdělávání Polské republiky ze dne 4. 10. 2019, č. j. DKO-WKiDN-6103-176-2019-DD. Z ostatních provedených důkazů však plyne, že studium žalobkyně probíhalo v rozporu s právními předpisy, a to takové intenzity, že nebylo možno žádosti žalobkyně vyhovět. Ministr dále uvedl výčet důkazních prostředků, které byly při rozhodování správního orgánu I. stupně vzaty v potaz. Je zřejmé, že výuka probíhala v českém jazyce, přestože diplom s dodatkem uvádějí jako studijní jazyk polštinu. Protiprávnost realizovaného studia byla opakovaně konstatována ze strany NAWA a též Ministerstvem vědy a vysokého školství Polské republiky i úřední činností ministerstva. Předložení všech požadovaných listin samo o sobě nezakládá nárok na uznání kvalifikace. Nedůvodnou je rovněž námitka poukazující na postup v případě uznávání kvalifikace absolventů Dolnoslezské vysoké školy ve Vratislavi, neboť je zde jiná situace. Ministr zdůraznil veřejný zájem na řádném výkonu regulovaného povolání učitele prvního stupně ZŠ v ČR. Za protiprávní stav nese odpovědnost Vysoká škola manažerská ve Varšavě. Závadný stav však nelze legalizovat jen s ohledem na případnou dobrou víru žalobkyně. Po zjištění závadného stavu již po r. 2018 nebylo vydáno žádné kladné rozhodnutí o obdobných žádostech, přičemž s předmětnou VŠ bylo zahájeno přestupkové řízení.

IV.

Posouzení žaloby

32. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
33. Podle § 2 odst. 1 zákona o uznávání odborné kvalifikace: *„Správní orgány, profesní komory a zaměstnavatelé (§ 37 odst. 1) mohou pro výkon regulované činnosti v České republice vyžadovat od uchazeče splnění pouze těch podmínek, které zvláštní právní předpis vyžaduje od občana České republiky, který získal odbornou kvalifikaci v České republice.“*
34. Podle § 2 odst. 2 zákona o uznávání odborné kvalifikace: *„Při rozhodování o uznání odborné kvalifikace se uznávací orgány řídí veřejným zájmem a zájmy fyzických a právnických osob, které by mohly být porušeny výkonem regulované činnosti osobami s nedostatečnou odbornou kvalifikací a které jsou chráněny zvláštními právními předpisy upravujícími za tímto účelem podmínky výkonu regulované činnosti. Těmito chráněnými zájmy jsou zejména ochrana života a zdraví, ochrana majetku, ochrana spotřebitele, ochrana životního prostředí, ochrana národního kulturního pokladu, ochrana před závažným porušováním zvláštních právních předpisů nebo před jiným závažným následkem; stanovené podmínky musí být přiměřené a nezbytné pro ochranu zájmů chráněných jinými právními předpisy.“*
35. Podle § 3 odst. 1 písm. b) bodu 1. zákona o uznávání odborné kvalifikace: *„Pro účely tohoto zákona se rozumí dokladem o dosažené kvalifikaci diplom, osvědčení nebo jiný doklad vydaný*

příslušným orgánem nebo institucí členského státu nebo obdobný doklad vydaný příslušným orgánem nebo institucí státu, který není členským státem (dále jen "třetí stát"), nebo soubor takových dokladů, získaný uchazečem po ukončení vzdělávání a odborné přípravy (dále jen "vzdělávání a příprava"), který splňuje požadavky právního předpisu členského státu původu stanovujícího podmínku odborné kvalifikace pro výkon regulované činnosti, a tím jej činí odborně kvalifikovaným pro výkon regulované činnosti v členském státě původu."

36. Podle § 22 zákona o uznávání odborné kvalifikace: *„(1) Uchazeč předkládá žádost o uznání odborné kvalifikace uznávacímu orgánu. Uchazeč může žádost předložit i ministerstvu, které ji bez zbytečného odkladu postoupí uznávacímu orgánu. Uchazeč může současně požádat o uznání jiné způsobilosti. (2) Uchazeč v žádosti kromě obecných náležitostí stanovených správním řádem uvede a) regulovanou činnost, kterou hodlá v České republice vykonávat, popřípadě i navrhovaný rozsah oprávnění k jejímu výkonu, a b) zamýšlenou formu výkonu regulované činnosti (jako osoba samostatně výdělečně činná, jako odpovědný zástupce podnikatele nebo v pracovněprávním vztahu). (3) Uchazeč k žádosti přiloží a) průkaz totožnosti, doklad osvědčující státní příslušnost a případně doklad potvrzující právní postavení uvedené v § 1 odst. 2, b) doklad o odborné kvalifikaci, c) doklad o jiné způsobilosti podle § 20, d) doklad o zaplacení správního poplatku. (4) Z dokladu o dosažené kvalifikaci musí být zřejmý jeho stupeň, popřípadě jiné náležitosti vyžadované tímto zákonem nebo zvláštním právním předpisem, a musí z něho vyplývat délka a obsah vzdělávání a přípravy, které prokazuje.“*
37. Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, neboť shledal nepřekoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí obou správních orgánů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).
38. Žalobkyně předně namítala, že se správní orgány dostatečně nevypořádaly s osvědčením polského ministerstva školství ze dne 4. 10. 2019 a se skutečností, že žalobkyně studovala formou individuálního studijního programu na VŠ ve Varšavě bez nutnosti osobní účasti na výuce s tím, že prostřednictvím konzultačního střediska byly pouze vedeny konzultace a odborný dohled nad průběhem tohoto programu.
39. Nepřekoumatelností pro nedostatek důvodů se předně myslí nedostatek důvodů skutkových. To znamená, že se správní orgány v řízení nezabývaly všemi skutečnostmi rozhodnými pro vydání rozhodnutí. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75: *„II. Nepřekoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.“* V daném případě městský soud dospěl k závěru, že ministerstvo se nezabývalo všemi skutečnostmi rozhodnými pro vydání rozhodnutí, tedy nezaobíralo se individuální situací žalobkyně spočívající v tom, že měla schválen individuální studijní plán. Ministerstvo své závěry postavilo toliko na obecně formulovaných otázkách a odpovědích získaných od Národní agentury akademické výměny Polské republiky (dále jen „NAWA“), ze sdělení ze dne 19. 12. 2018, doplněné emailem ze dne 1. 7. 2019, kde bylo podle ministerstva potvrzeno, že předmětná VŠ nedisponovala příslušným oprávněním k realizaci studijního programu druhého stupně v Karvině, které jsou součástí správního spisu. Otázkou individuálního studijního plánu žalobkyně, jak vyplývá ze žalobkyní předložených dokumentů (diplom, dodatek k diplomu), která představuje pro posouzení věci významnou skutečnost, se tedy

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

ministerstvo vůbec nezabývalo, v napadeném rozhodnutí se k ní nevyjádřilo a ani k ní neučinilo v průběhu řízení žádné dokazování (neshromáždilo podklady).

40. Soud k tomu konstatuje, že informace poskytnuté Národní agenturou akademické výměny mají sice autoritu, neboť pocházejí z příslušného kompetentního a důvěryhodného místa. Jedná se však pouze o jeden z více podkladů pro rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu. Uplatní se tedy zásada volného hodnocení podkladů pro rozhodnutí zakotvená v § 50 odst. 4 správního řádu, s tím, že informace od Národní agentury akademické výměny mohou být jinými podklady zpochybněny. Vyjádření NAWA tedy není pro správní orgány závazné a mají k němu přistoupit jako ke každému jinému důkazu a tak jej zhodnotit.
41. Z vyjádření NAWA ze dne 19. 12. 2018 vyplývá, že tato odpovídala na dotazy zasláné ministerstvem ohledně oprávnění k poskytování studijních programů v Polsku. Uvedený dokument obsahuje pouze obecně kladené dotazy a na ně reagující obecné odpovědi. Správní orgány se vůbec nezaobíraly stěžejní otázkou celého případu, a to formou studia žalobkyně, kdy žalobkyně uváděla, že existence konzultačního střediska byla odůvodněna individuálním studijním programem žalobkyně i ostatních studentů v ročníku bez nutnosti pravidelně se osobně účastnit výuky na území Polska, s odkazem na nařízení rektora VŠ ve Varšavě č. 1/08/2014. Otázky tedy měly být položeny tak, aby byl zohledněn konkrétní případ žalobkyně. Např. dotaz, formulovaný pod bodem I.: *„Má-li polská univerzita akreditovaný vysokoškolský studijní program, je oprávněna poskytovat tento program v České republice bez splnění dalších podmínek?“*, není vůbec v daném případě relevantním, neboť žalobkyně uvádí, že nestudovala v ČR, ale ve Varšavě, cestou konzultačního střediska v Karvině. Správní orgán se tedy měl relevantně zeptat tak, zda konkrétní forma studia žalobkyně byla poskytována v souladu s udělenou akreditací.
42. Ve vyjádření NAWA ze dne 1. 7. 2019 prostřednictvím e-mailové komunikace (vedené v angličtině, přeloženo soudem) je uvedeno, že oprávněná osoba z NAWA paní Reczulska opakuje, že VŠ ve Varšavě nemá oprávnění poskytovat magisterské studium v její pobočce v Karvině. Žalobkyně nicméně namítala, že studovala ve Varšavě, nikoliv v Karvině. Z tohoto e-mailu dále vyplývá (jak si jej soud přeložil pro své potřeby), že zástupce NAWA odkazuje ministerstvo, aby kontaktovalo polské ministerstvo školství, které odpovídá za uznávání kvalifikace učitelů v Polsku, za účelem vysvětlení svého rozhodnutí (tedy žalobkyniní namítaného rozhodnutí ministra školství ze dne 4. 10. 2019, o uznání odborné kvalifikace žalobkyně na území Polské republiky, které správní orgány nevzaly v potaz) o tom, že žalobkyně je plně kvalifikována k výkonu povolání učitele v souladu s polským právem. Tedy přímo od ministerstva školství Polské republiky měla být získána relevantní informace k těmto okolnostem, což žalovanému doporučila i NAWA. S osvědčením polského ministra školství ze dne 4. 10. 2019 se však dále správní orgány již nikterak nevypořádaly. Uvedený dokument byl sice předložen pouze v polštině, na výslovný dotaz žalobkyně ohledně požadavku na překlad jí však bylo sděleno, že „sken stačí“, což jde k tíži správního orgánu.
43. Informace o tom, že podle polských právních předpisů (nekonkretizovaných) může polská vysoká škola realizovat vysokoškolský studijní program na území cizího státu pouze na základě rozhodnutí Ministerstva vědy a vysokého školství Polské republiky, a tedy, že Vysoká škola ve Varšavě nemá v tomto ohledu oprávnění realizovat na území ČR v rámci Fakulty Jana Amose Komenského v Karvině (též Konzultační středisko) magisterský

studijní program, obor Pedagogika, dopadá na situaci, pokud by tento studijní program probíhal v Karviné, nicméně žalobkyně uvádí, že studovala ve Varšavě.

44. Lze uvést, že v případě denního studia by bylo nutno trvat na tom, aby žalobkyně, přijatá na Vysokou školu manažerskou ve Varšavě, se účastnila přednášek a seminářů ve Varšavě, skládala zde zápočty a zkoušky a řešila ostatní administrativní otázky spojené se studiem prostřednictvím studijního oddělení ve Varšavě. V daném případě žalobkyně, která studovala formou individuálního studijního programu, je situace jiná. Z diplomu žalobkyně, který byl vydán Vysokou školou manažerskou ve Varšavě, vyplývá, že studovala ve formě studia „*niestacjonarnej*“ („externí studium“; přeloženo prostřednictvím Překladače Google). Z *karty egzaminacyjnej* vyplývá studium v režimu „*zaoczne*“ („v nepřítomnosti“; přeloženo prostřednictvím Překladače Google). Správní orgány se, jak již shora uvedeno, touto skutečností vůbec nezabývaly. Dle soudu musí být postaveno na jisto, zda dle polských zákonů v této formě studia je možné, aby student docházel pouze na zkoušky, konzultace nebo řešit své administrativní záležitosti spojené se studiem, mimo sídlo vysoké školy (ve Varšavě), tj. v nějakém konzultačním středisku (v Karviné), přesto je však student studentem Vysoké školy ve Varšavě. Zřízení „konzultačního střediska“ v Karviné znamená určité usnadnění studia (z důvodů, které uváděla žalobkyně, a sice že na této škole studovalo vícero studentů z Moravskoslezského kraje a došlo tak ke zmenšení cestovních výdajů i časové úspoře na cestách do a z Polska), nicméně to nemusí znamenat to, že výuka se fakticky přesunula z Varšavy do Karviné.
45. Diplom č. X i dodatek k němu vydala „*Wyższa szkoła menedżerska w Warszawie*“. Z dodatku k diplomu vyplývá forma studia: kombinované studium (bod 4.1.). Zde je rovněž uvedeno, že vyučovacím jazykem byl polský jazyk (bod 2.5. dodatku k diplomu). Úkolem správního orgánu tedy je zjistit, jak probíhal individuální studijní program žalobkyně (zda šlo o studium kombinované, dálkové či jiné) a zda tuto formu studia bylo možno „provozovat“ v konzultačním středisku v Karviné, resp., zda byla pokryta akreditací udělenou Vysoké škole manažerské ve Varšavě. Rovněž bude třeba osvětlit, zda se jednalo o „konzultační středisko“, „pobočku“ nebo „fakultu“, neboť tyto pojmy jsou oběma stranami uváděny zaměnitelně, ačkoliv o synonyma se nejedná. Z odpovědi polského Ministerstva vědy a vysokého školství ze dne 25. 1. 2019 vyplývá, že v případě studia s využitím dálkových metod je třeba provést zápočty a konečné zkoušky daného předmětu v sídle školy nebo v její pobočce, což je uvedeno i v bodě 11 prvostupňového rozhodnutí ministerstva, a bude třeba rovněž vypořádat, zda se v případě „konzultačního střediska v Karviné“ tedy jednalo o pobočku předmětné VŠ, či nikoliv. Toto rozhodnutí je tak zcela v rozporu s rozhodnutím ministra školství ze dne 4. 10. 2019, o uznání odborné kvalifikace žalobkyně na území Polské republiky.
46. Soud má za to, že není na žalovaném, aby vyhodnotil tato dvě protichůdná vyjádření polského ministerstva školství. Naopak soud má za to, že žalovaný měl oslovit přímo polské ministerstvo školství, aby se k oběma vyjádřilo a sdělilo, zda konkrétně studium, které vykonala žalobkyně formou „*niestacjonarnej*“ prostřednictvím „konzultačního střediska v Karviné“, je či není v souladu s polským zákonem. Rovněž dotazem zohledňujícím konkrétní formu studia žalobkyně mělo být zjištěno, zda je pro tento typ studia požadováno, aby studium probíhalo přímo ve Varšavě, nebo je možné využít konzultační středisko v Karviné, a rovněž mělo být učiněno zjištění ohledně požadovaného jazyka výuky (tedy, zda musí studium probíhat pouze v polském jazyce). Z toho, že

většina pedagogů má podle „karty egzaminacyjnej“ české jméno a příjmení, nelze dovozovat, že výuka probíhala v českém jazyce.

47. Pokud správní orgány vycházejí ze svého závěru, že žádosti nebylo vyhověno především proto, že z hlediska právních předpisů se v případě žalobkyně vůbec nejednalo o studium, rozhodnutí postrádá odkaz na relevantní právní předpisy, na jejichž základě bylo dovozeno, že se vůbec nejednalo o studium, ale o jakousi „zákonem neregulovanou volnočasovou aktivitu“. Správní orgány musí tuto otázku postavit najisto, jelikož se jedná o otázku právní, nelze ji učinit nespornou pouhým konstatováním, že *„žalobkyně nepopírá, že by VŠ ve Varšavě neposkytovala v ČR vzdělání v rozporu s právními předpisy.“*
48. K tvrzení žalovaného, že přípisem Mgr. F. žalobkyni jasně sdělila, že VŠ ve Varšavě nemá v ČR žádné obory akreditovány a že z tohoto vyjádření jasně vyplývá, že studium na VŠ ve Varšavě nelze absolvovat prostřednictvím pobočky v Karvině, soud uvádí, že podle něj takový jednoznačný závěr z uvedeného přípisu neplyne. V uvedeném e-mailu ze dne 3. 12. 2015, jak je založen ve správním spise, je obecně uvedeno, že polská Vysoká škola manažerská nemá v ČR programy akreditované, s tím, že pokud na této škole žalobkyně absolvuje obor, kterým lze v Polsku získat kvalifikaci učitelky 1. st. ZŠ, uznají tuto kvalifikaci obvykle také ostatní státy EU, nicméně o uznání kvalifikace v ČR bude nutno požádat, a že v minulosti bylo vzdělání v tomto oboru dřívejším absolventkám uznáno. Podle názoru soudu přípis nelze interpretovat tak jednoznačným a kategorickým způsobem, jak to činí ministerstvo. V žalobkyni (jako právnímu „laikovi“) mohl skutečně vzbudit „očekávání“, že jí studium bude uznáno. Nicméně přípis vůbec nezohledňuje konkrétní situaci žalobkyně a rozhodně z něj neplyne, že *„studium na VŠ ve Varšavě nelze absolvovat prostřednictvím pobočky v Karvině“*, jak uvádí žalovaný.
49. Pokud se týká správní praxe, kdy některým absolventům (roč. 2017 – 2019) VŠ ve Varšavě bylo toto studium na rozdíl od žalobkyně uznáno, lze obecně uvést, že správní praxe, která se později ukáže jako nezákonná, nemůže být nadále následována, a očekáváním, která případně vzbudila, nemůže být poskytnuta ochrana (v tomto smyslu např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2006, č. j. 2 As 7/2005-86, ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 Afs 50/2009-233, nebo ze dne 12. 5. 2016, č. j. 5 As 155/2015-35, publikován pod č. 3444/2016 Sb. NSS).
50. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 Afs 50/2009-233, odklon od dřívější nezákonné správní praxe by však měl být v příslušném rozhodnutí vysvětlen, resp. náležitě odůvodněn:

„III. Zásada legitimního očekávání účastníka správního řízení nemá absolutní hodnotu a je omezena jinými zásadami, jež je v rámci správního řízení správní orgán povinen respektovat, zejména zásadou legality (§ 2 odst. 1 a 2 správního řádu) či zásadou účelnosti a souladu zvoleného řešení s veřejným zájmem (§ 2 odst. 4 správního řádu). Jedním ze závažných důvodů, na základě nichž může správní orgán prolomit legitimní očekávání účastníků správního řízení, by mohl být např. rozpor rozhodování správního orgánu s právními předpisy. Avšak i v případě opodstatněné změny v rozhodovací činnosti správních orgánů je nutno dodržet požadavky kladené na tuto změnu, tj. i zde musí být změna správní praxe řádně odůvodněna. Jedině takový postup totiž odpovídá nárokům transparentní aplikace práva a právní jistoty. Pokud tedy v posuzované věci v době rozhodování správního orgánu existovalo stanovisko, resp. rozhodnutí obsahující odlišný právní názor od následně vydaných rozhodnutí, byl správní orgán povinen se těmito právními akty ve svých rozhodnutích zabývat. Zvláště pak, pokud se

chtěl od právního názoru v nich vyjádřeného odchytil, byl povinen takovou změnu právního názoru odůvodnit.“

51. Ministerstvo by tedy po provedeném šetření, jak mu bylo soudem uloženo shora, mělo v návaznosti na zjištěné skutečnosti vyhodnotit dosavadní správní praxi, pokud se vztahuje i na případ žalobkyně, a případný odklon od ní precizně odůvodnit.
52. Pokud žalobkyně poukázala na Osvědčení o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice ze dne 3. 6. 2020, vydané rektorem Univerzity Karlovy v Praze, který uznal diplom žalobkyně a potvrdil jeho rovnocennost s vysokoškolským diplomem a dodatkem k diplomu vydaným v ČR veřejnou vysokou školou v navazujícím magisterském studijním programu v oblasti vzdělávání „Učitelství“, a současně uznal vzdělání získané žalobkyní a potvrdil jeho rovnocennost s vysokoškolským vzděláním získaným v ČR na veřejné vysoké škole absolvováním studia v uvedeném studijním programu, nutno souhlasit se žalovaným, že v daném případě se jednalo o postup podle zákona o vysokých školách, nikoliv o postup podle zákona o uznávání odborné kvalifikace.
53. Soud na okraj poznamenává, že by bylo vhodné, aby správní orgány řádně zkompletovaly správní spis, neboť ten obsahuje diplom žalobkyně pouze v polském jazyce, ačkoliv je zřejmé, že byl zkopírován a pod ním „prosvítá“ neúplný český text překladu a i v prvostupňovém rozhodnutí je uvedené, že žalobkyně předložila diplom a dodatek s překladem do českého jazyka. Soud nicméně nevyzýval k doplnění správního spisu v tomto směru, neboť s ohledem na shora uvedené závěry mohl rozhodnout i bez ohledu na uvedené.
54. S ohledem na to, že rozhodnutí bylo zrušeno pro nepřezkoumatelnost, soud se již dopodrobna nezabýval dalšími námitkami žalobkyně.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

55. S ohledem na výše uvedené městský soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Městský soud proto napadené rozhodnutí zrušil bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro vady řízení z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Jelikož shora uvedené závěry platí zcela stejně i pro rozhodnutí prvostupňové, městský soud zrušil v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. i toto rozhodnutí.
56. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud věc vrátil žalovanému, tj. ministerstvu, k dalšímu řízení, s tím, že správní orgán je v dalším řízení vázán právními názory soudu uvedenými v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
57. S ohledem na výsledky svých doplněných zjištění, jak byl správní orgán instruován výše v odůvodnění, a vzhledem k individuální situaci žalobkyně (individuální studijní program) správní orgán znovu rozhodne, zda jsou splněny podmínky pro uznání odborné kvalifikace žalobkyně či nikoliv.
58. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto jí soud přiznal náhradu nákladů řízení, kterou představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč. Tuto náhradu uložil zaplatit žalovanému přímo žalobkyni, neboť byla zastoupena obecnou zmocněnkyní (§ 64 s. ř. s. a přiměřené použití ustanovení § 149 odst. 3 a 137 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád).

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 9. listopadu 2022

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.